

altres y al uniformisme centralisador dels demés?—¿Hem de contemplar l' es-pectacle trist y desconsolador d' una antiga Nacionalitat rica, laboriosa y progresiva, com demana l' exercici d' uns drets perfectament justos y legals, com reclama el domini que li pertany del seu regim interior conforme ab la verdadera doctrina autonomista y com si li negan aquet y aquells, y no tant sols se li negan sino que per aquest motiu, se la flagella, se la maltracta?

No senyors, el nacionalisme farà sa via malgrat los obstacles casi insuperables que oposan al seu avens despotes y centralistas, farsants y vividors. El Nacionalisme arribará intrèpit á la realització dels seus ideals de pau y llibertat, progrés y autonomia perque representa las aspiracions de tot un poble, perque lluyta ab la confiança cega, ab la tenacitat inquebrantable d' una rassa, quinas armas may vensudas son el valor y la justícia.—M. A.

LAS MAJORÍAS

Enamorats els nostres avensats de tot lo que enlluerna, dogmàtics com á bons jacobins, pretenen, en nom de la majoria, ofegar la veu dels que, un dia y altre dia, trevallém per la veritable llibertat.

Lá majoria! paraula buyda que no significa fins avuy res més que el predomini de la ignorancia, pabelló que ha cobert tots los grans crims comesos per la humanitat, ja que en son nom los juheus crucificaren á Cristó, en son nom es feren las persecucions contra 'ls cristians, y, cuan cambiats los papers, es trobá el cristianisme imperant arreu, per la salut de las majorias y en son nom, veberen entronisarse l' inquisició, y es cometeren las atrocitats de la nit de Sant Bartomeu.

En tots los temps y á totas horas s' han fcomés barbaritats per la salut del poble, imposant sempre el fals criteri de que els més tenen rahó, no per tenirla, sino perque son més, y aixís veyém als calvinistas incorre en los mateixos errors de sos adversaris, establint á Ginebra un régimen de terror y persecució contra els que no pensan com ells y, arribats per fi, al punt culminant de la Historia de totas las llibertats segons nostres jacobins, arribat á n' aquella tremenda convulsió del sigle XVIII, veyém á las majorias després de proclamar pomposamente els drets del home, desconexer y negar els drets dels homes. portant á la guillotina als menos, en nom de la salut dels més, treyentse aixís del davant aquella famosa Gironda, veritable ánima d' aquella revolució y la quina per lo concepte clar y enlayrat que tenia de totas las autonomias, era la única que podia portar á bon port aquella nau tan combatuda, privantla de caurer en las

mans del primer soldat de fortuna que volgué pèndrela.

La ley de las majorias es la ley més tiránica y despótica, considerada en abstracte de totas quantas lleys s' ha donat la Societat per organizar la seva vida, y sino, reflexionin els que avuy pretenen aplicarla, y transportintse á n' aquell temps en que solsament el titularse demócrata era penat d' una manera bárbara pels més, que no admetian el cambi que en la societat suposava la difusió de las ideas que en si porta tancadas la paraula Democracia. Allavors, las majorias, els possehidors de la vritat, perseguiren am sanya á tot lo que signifiqués cambi en el modo d' esser de la Societat, persecucions, destierros, fins la pena de mort fou aplicada, contra els malfactors que no essent majoria, tenian lo atreviment de pensar diferent de sos conciutadans y, qui ens tenia de dir, que passadas dugas generacions, aquells perseguits, aquells odiats, es creguessin ja prou forts, per en nom de la majoria, poder aplicar á adversaris seus, més avensats en ciencia política, els mateixos procediments de que ells foren victimas?

Tot se repeteix en la vida de la Humanitat, la quina no sembla altre cosa que una successió de fets sempre iguals; avants de que una idea nova s' obri pas y fructifiqui en los cervells de la multitud, tenen de passar anys y anys, degut á la poca ilustració d' aquesta; quant els pensadors, quant els que constantment trevallen per lo perfeccionament de la Humanitat, treuhen de la observació constant que fan de la vida de la mateixa, alguna ensenyansa y 's llensan ardidament á la seva propaganda, com que alló nou rom am lo acostumat, com que fereix ó pot ferir interessos creats al amparo de lo vell, es trovan rebutjats y s' alsa contra d' ells la creuhada de l' ignorancia y del egoisme, la dels que no comprenen y la dels que comprenen massa, component les dugas aquesta majoria en nom de la cual es rebutxa lo que no s' entent y lo que perjudica.

Per aixó jo 'm rich dels que, per tot argument, davant de la nostra propaganda nacionalista, ens diuhen que som poch y penso, també, eran poch els primers cristians y s' apoderaren de Roma, tampoch hi havia republicans en nostra terra á primers de la centuria passada y avuy son ja legió y, al pensar aixó, m' entra tristesa, al considerar, si, per ley fatal de la vida, arribats que sigué al cim de nostre camí, voldrém imposar nosaltres á nostres adversaris la ley tonta y tiránica, contra la que avuy escrich.

Germans de patria, feu que no sigui aixís, penseu que 'l nacionalisme ha proclamat com á principi fonamental de sa política, el dret á la vida, y que no sols deu entendrers aquesta vida en sentit material.

Tot viu en lo mon, y si tot viu, crim es y gros, el privar la vida de las ideas, deixeu que aquestas se espandeixin lliurement, siguin las que vulguin, y no volgueu incorre en los defectes dels quins predicant á tot hora la llibertat de pensar, solsament la practican quant d' ells se tracta.—T.

PENSAMENTS

L' home que no te assegurat el pá de demá, está trist avuy.

Tal com está constituída l' actual societat, el que avuy es mes opulent, pot ser demá 'l mes desgraciat.

El que te sentiments humanitaris no viu tranquil, perque s' entrebanca á cada pas ab sers infelissos que l' afectan nerviosament al contemplarlos y no poder socórrels.

Com mes faltas té un home, mes ne trova á n' els demés.

Tots els homes en general, patim d' un gran defecte, y es que com mes ignorants som, mes nos creiém aptes pera jutjar y sentenciar á n' els demés.

El mes just, 's creu el mes culpable y no s' atreveix á jutjar á ningú.

PUJAL.

ESPIGOLANT

Diu *Las Noticias* del 15 del present:

«La dimisión presentada por el señor Marial, del cargo de vocal que desempeñaba en el Consejo Regional Federalista de Cataluña, por no estar conforme con el acuerdo tomado por aquél de no asistir á la Asamblea del partido que debe celebrarse en Madrid mañana martes, continua dando mucho juego...

»El Sr. Marial, al decir de algunos maliciosos, no puede olvidar que debe su carrera política, más que á los federales catalanes, al partido de Unión Republicana, y cree que esto le veda en absoluto la ruptura con el Comité Nacional de Madrid, que está al lado de los hombres de la Unión Republicana en todo y por todo.»

De manera, que 'l Sr. Marial se surt del Consell Regional Federalista de Catalunya, perque *no puede olvidar que debe su carrera politica al partido de Unión republicana*. Vaya, vaya. No 's pot negar en primer lloch que 'l Sr. Marial deu manifestarse agrahit vers aquells que varen treurel de la nada pera ferlo home cèlebre. *Nada menos* que tinent d' alcalde, ex-alcalde interí, inventor d' un sistema de llet maternizada, individuo de varias corporacions, comissions, etc., etc.; tot ho ha sigut gracias á *sus protectores de lo Unión*. Val la pena ó no? En según lloch el Sr. Marial ha donat sempre mostrás *fehacientes* d' una gran for-